

CSORDÁS LÁSZLÓ ELMŰLÁS

*Mikor reggel kinézek ezen a koszos ablakon,
Te jutsz eszembe. És az, hogy nem hitted el:
Van ablak a szobámban. Elmosolyodom.
Kint cseperegni kezd az eső. Talán hiányzol.
(Azt hiszem, élveztem a sört veled, meg
Hogy főzni tanítottál, pedig tudtad jól,
Teljesen tehetségtelen vagyok ehhez.)
Zuhog. Újragondolom eddigi csókjainkat.
Lehetek volna édesebbek. Lehetek volna.
De nem voltak. Megtagadjuk egymást. Te is
Érzed, bár nem akarod bevallani magadnak.
Kidobtad a rózsát, amit tegnap neked adtam.
Szomorú voltál kissé. Most én lettem az.
Úgy látszik, tényleg ideje van az elmúlásnak.*

KOC SIS CSABA

A VESSZŐ, AZ MINDIG JÖN...

Dajka István díszes ostorával meglegyintette az ökrök tomporát. A szekér komótosan megindult. A bakon ülő feje hamarosan lekonyult, de fel-felizzó pipája jelezte, van még benne élet. – Nem kellene hadakozni ezzel a sok senkiháziival – gondolta. – Milyen rendszer az, amely megszámlolja a tyúk alatt a tojást, lesöpri a padlást aszály után?

Bántotta, hogy nagybátyja megfutamodott a kommunisták elől. Rádásul ilyen profánul, hogy meghalt. Három éve örült volna az örökségnek, de most meg van átkozva a föld. Cselédfalu ez még mindig, ahol él. Kilenc holdjával módos embernek számított, és még ötöt igényelt a gróféból, ha már megadta az Isten, hogy gyarapodjék. Aztán az öregek is ráhagyták a maguk hat holdját, de az már túl volt a Bogárzón. Ehhez jött Dajka Áron hagyatéka a szomszéd faluban. Nem is lehet egy nap alatt körbejárni az új birtokot.

Mikor szegénységben éltek, sokan voltak, de boldogok. Most már van föld, de nincs aki megművelje. Nagy volt a család, de megfogyatkoztak háborúban, betegségben. Nagypapjaék nyolcan, apjaék öten, ők már csak négyen voltak testvérek. Két fiú, két lány. Az öccse odamaradt az első világháborúban. Nem maradt utána senki. Neki három gyereke született. Gáborka, a középső nem érte meg a 12 esztendőt. Maradt Jánoska és Ági, a maradék, a legkisebb. A családi Bibliában számon tartják a fiúkat 18 esztendőskortól. Ő a negyedik a sorban. Istvánkának hívták a szülők attól fogva, hogy a testvére elesett a fronton, ahogy Jancsiból is Jánoska lett Gábor fiuk halálával, de a faluban szinte mindegy, hogy kit hogyan kereszteltek. Mindenkinek volt ragadványneve a faluban – „okos” Szabó, „kupec” Balogh, „nagy erejű” Bangó, „kis” Vígh –, csak neki nem. Már neki is van. „Kulák” Dajkának hívják. Most az állomásra vezényelte a jegyző. Nagy a házuk, csak ketten lakják, ezért két grófnő, egy bankár és egy Horthy-tiszt fog hozzájuk érkezni.

Neki nincsenek katonaélményei. Még gyerek volt mikor a cséplőgépből maradt három ujj. Jánoska viszont volt katona és haza is jött. Pedig az őrmester azt mondta nekik, hogy a fronton megdöglök minden anyaszomorító.

– Mutassák meg az elfajzott székelyeknek, mi az igazi magyar virtus – ez volt a szavajárása. Sokszor elmondta ezt a katonának, de egyszer Holló Álmos honvéd kihúzta a csizmaszárból az arasznyi borotvaéles pengét, amellyel békeidőben sza-